ते चास्य तमभिप्रायं न चक्रुरमितौजसः। स चाश्रमस्थान् राजर्षिस्तानुवाच रुषाऽन्वितः।
यद्यहं पतितो विप्राः शुश्रूषायां न च स्थितः। आशु त्याज्योऽस्मि युष्माभिर्ब्राह्मणैश्च जुगुप्सितः।
तन्नार्हथ क्रतुश्रद्धां व्याघातयितुमद्य तां। अस्थाने वा परित्यागं कर्त्तुं मे द्विजसत्तमाः।
प्रपन्न एव वो विप्राः प्रसादं कर्त्तुमर्हथ। सान्त्वदानादिभिर्व्वाक्यैस्तत्त्वतः कार्य्यवत्तया। ८११०
प्रसादयित्वा वक्ष्यामि यन्नः कार्य्यं द्विजोत्तमाः। अथवाऽहं परित्यक्तो भवद्भिर्द्वेषकारणात्।
ऋत्विजोऽन्यान् गमिष्यामि याजनार्थं द्विजोत्तमाः। एतावदुक्त्वा वचनं विरराम स पार्थिवः।
यदा न श्वेतराजानं याजनार्थं परन्तपं। ततस्ते याजकाः क्रुद्धास्तमूचुर्नृपसत्तमं।
तव कर्म्माण्यजस्रं वै वर्त्तन्ते पार्थिवोत्तम। ततो वयं परिश्रान्ताः सततं कर्म्मवाहिनः।
श्रमादस्मात्परिश्रान्तान्स त्वं नस्त्यक्तुमर्हसि। बुद्धिमोहं समास्थाय त्वरासम्भावितोऽनघ। ८१५
गच्छ रुद्रसकाशं त्वं स हि त्वां याजयिष्यति। साधिक्षेपं वचः श्रुत्वा संक्रुद्धः श्वेतकिर्नृपः।
केलाशं पर्व्वतं गत्वा तप उग्रं समास्थितः। आराधयन्महादेवं नियतः संशितव्रतः। उपवासपरो राजन् दीर्घकालमतिष्ठत।
कदाचिद्द्वादशे काले कदाचिदपि षोडशे। आहारमकरोद्राजा मूलानि च फलानि च।
ऊर्द्ध्वबाहुस्त्वनिमिषस्तिष्ठन् स्थाणुरिवाचलः। षण्मासानभवद्राजा श्वेतकिः सुसमाहितः।
तं तथा नृपशार्दूलं तप्यमानं महत्तपः। शङ्करः परमप्रीत्या दर्शयामास भारत। ८२०
प्रीतोऽस्मि नरशार्दूल तपसा ते परन्तप। वरं वृणीष्व भद्रन्ते यं त्वमिच्छसि पार्थिव।
एतच्छ्रुत्वा तु वचनं रुद्रस्यामिततेजसः। प्रणिपत्य महात्मानं राजर्षिः प्रत्यभाषत।
यदि मे भगवान् प्रीतः सर्व्वलोकनमस्कृतः। स्वयं मां देवदेवेश याजयस्व सुरेश्वर।
एतच्छ्रुत्वा तु वचनं राज्ञा तेन प्रभाषितं। उवाच भगवान् प्रीतः स्मितपूर्व्वमिदं वचः।
नास्माकमेतद्विषये वर्त्तते याजनं प्रति। त्वया च सुमहत्तप्तं तपो राजन्वरार्थिना। ८२५
याजयिष्यामि राजंस्त्वां समयेन परन्तप। रुद्र उवाच। समा द्वादश राजेन्द्र ब्रह्मचारी समाहितः। सततं त्वाज्यधाराभिर्यदि तर्पयसेऽनलं।
कामं प्रार्थयसे यं त्वमत्तः प्राप्स्यसि तं नृप। एवमुक्तस्तु रुद्रेण श्वेतकिर्मनुजाधिपः।
तथा चचार तत्सर्व्वं यथोक्तं शूलपाणिना। पूर्णे तु द्वादशे वर्षे पुनरायान्महेश्वरं।
दृष्ट्वैव च स राजानं शङ्करो लोकभावनः। उवाच परमप्रीतः श्वेतकिं नृपसत्तमं।
तोषितोऽहं नृपश्रेष्ठ त्वयेहाद्येन कर्म्मणा। याजनं ब्राह्मणानान्तु विधिदृष्टं परन्तप। ८३०
अतोऽहं त्वां स्वयं नाद्य याजयामि परन्तप।
ममांशस्तु क्षितितले महाभागो द्विजोत्तमः। दुर्व्वासा इति विख्यातः स हि त्वां याजयिष्यति।
मन्नियोगान्महातेजाः सम्भाराः संभ्रियन्तु ते। एतच्छ्रुत्वा तु वचनं रुद्रेण समुदाहृतं।
स्वपुरं पुनरागम्य सम्भारान् पुनरार्ज्जयत्। ततः सम्भृतसम्भारो भूयो रुद्रमुपागमत्।
सम्भृता मम सम्भाराः सर्व्वोपकरणानि च। त्वत्प्रसादान्महादेव श्वो मे दीक्षाभवेदिति। ८३५